

LA LLUFA

I ARA SE N'ADONEN

Patum de Berga. A les deu a casa

Quatre segles de tradició, foc, coets, dracs i una multitud que dansa al seu voltant. La patum ve a ser una mena de Primavera Sound en català amb més gralla que guitarra i més coca que pizza però el mateix soroll i suor. Què voleu fer-hi? La gent es diverteix d'aquesta manera i amb la punyetera vida que tenen, que la passin com vulguin.

Quan la primera Patum, -ho sabem del cert- hi havia menys gent saltironejant al costat de les espurnes. Eren igual de ximples, però en menys quantitat. Ara arriben a la festa multituds i la Plaça de Sant Pere queda xica. Passa el mateix que al Prat, un aeroport que abans servia per quatre avions al dia i actualment, malgrat Aena, n'hi aterren bastants més provocant que les oques dels aiguamolls vagin tortes.

El progrés. D'això se'n diu, el progrés. Però així com les oques no tenen cap obligació de conèixer ni de planificar el progrés, els ajuntament, teòricament dirigits per persones humanes, sí. Ells saben que cada any des de 1525, al jovent li agrada compartit una estona

amb els diables i el foc. Sí, ho saben i defensen la festa com si fos filla pròpia. Aleshores, per què permeten que a tocar del merder, s'edifiqui una llar de vells que necessita de repòs ambiental? No saben que el vellets necessiten pau? No saben que la Patum necessita ballar la mona? Per què els ajunten i ara obliguen als patumaires, a plegar veles i anar a dormir a les deu del vespre? Fa un any que esperen la disbauxa. No hi ha altres solucions? Planificar una mica, per exemple.

LLUFA PELS VELLs DE LA LLAR.

